

„Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám.” (Mt 12,50)

Máté evangéliuma elbeszéli Jézus életének egyik jelentéktelennek tűnő történetét: Anyja és rokonai elmentek Kafarnaumba, ahol ő a tanítványaival tartózkodott, hogy hirdesse mindenkinek az Atya szeretetét. Valószínűleg sokat gyalogoltak, hogy megtalálják őt, és beszélni szeretnének vele. Nem mennek be oda, ahol Jézus van, hanem csak üzennek neki: „Anyád és rokonaid kint állnak és beszélni szeretnének veled.”

Izrael népe számára a családi kötelék természetesen nagyon fontos volt, olyannyira, hogy a zsidóság önmagát Isten „fiának” nevezte, ígéretei örökösének, és a néphez tartozók egymást „testvéreknek” tekintették.

De Jézus váratlan távlatokat nyit meg: egy ünnepélyes kézmozdulattal tanítványaira mutat, és így szól:

„Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám.”

Jézus új távlatokat tár fel: Bárki e család tagjának érezheti magát, ha arra törekszik, hogy megismerje és teljesítse az egyetlen Atya akaratát.

Bárki. Felnőtt és gyerek, férfi és nő, egészséges és beteg, bármely kultúra és társadalmi réteg tagja. Bárki. Minden ember magában hordozza a Szeretet-Isten képét. Sőt, minden ember partnere Istennek, akivel ismeretségbe és barátságba kerülhet.

Bárki megteheti Isten akaratát, ami a szeretet iránta és a testvérek iránt. Ha szeretünk, akkor Jézus a rokonainak tekint bennünket: testvérei és nővérei vagyunk. Ez meglepően nagy lehetőség számunkra. Megszabadít a múltunktól, félelmeinktől, formaságoktól. Ebben a távlatban a korlátaink és a törekenységünk is ugródeszkává válhatnak az igazi megvalósulás felé. Valóban minőségileg változik meg minden.

„Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám.”

Valamilyen módon még Jézus anyja is lehetünk, mint Mária. Ő Isten rendelkezésére állt az angyali üdvözlés pillanatától kezdve a Kálváriáig, aztán az Egyház születésekor is. Hozzá hasonlóan bennünk is mindannyiunkban megszülethet Jézus, ha éljük az evangéliumot, és kölcsönös szeretetünk által hozzájárulhatunk, hogy Jézus megszülessen a közösségben is.

Ezzel kapcsolatban Chiara Lubich így szólt azokhoz, akik Isten igéjét akarták élni: „Legyetek család! Vannak közöttetek olyanok, akik lelki vagy erkölcsi megpróbáltatásokon mennek keresztül? Értsétek meg őket úgy, sőt jobban, mint egy édesanya. Világosítsátok meg őket szavaitokkal és példákkal. Tegyetek meg mindent, hogy ne hiányozzék, sőt növekedjék körülöttetek a család melege. Vannak, akik fizikailag szenvednek? Ők a legkedvesebb testvéreitek! [...] Ne részesítsetek előnyben semmiféle tevékenységet [...] a családi szellem rovására azokkal a testvérekkel, akikkel együtt éltek. Ha pedig el akarjátok vinni valahová Krisztus Ideálját, nem tehettek jobbat, mint hogy tapintattal, bölcsességgel, de határozottsággal azon fáradoztok, hogy családot teremtsetek magatok körül, mert a család légköre az alázat, mely a többiek javát akarja, és nem fuvalkodik fel... egyszóval igazi, teljes szeretet.”^[1]

„Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám.”

Mindannyian felfedezhetjük a hétköznapokban a feladatot, amelyet az Atya ránk bízott, hogy az emberiség nagy családjának építői legyünk.

Szíriában, Homs egyik kerületében a görög-ortodox egyház napközi otthont működtet százötven, javarészt muszlim gyermek részére. Sandra, az igazgatónő meséli: „Egy tanárokból és más szakemberekből álló csoporttal tudjuk biztosítani a segítséget és a befogadást családi szellemben, amely a párbeszédre és az értékek előmozdításán alapul. Több gyermek súlyos traumákon és sok szenvedésen ment keresztül. Sokan fásultak, vagy agresszívek. Szeretnénk újra építeni bennük a bizalmat önmaguk és mások iránt. Családjaik többnyire szétestek a háború miatt, itt viszont kedvet és reményt kapnak, hogy újrakezdjenek.”

Letizia Magri

[1] Chiara Lubich: *Az egység lelkiisége*, Új Város, Budapest, 2020, 97. o.

forrás: fokolare.hu